

ZARZĄDZENIE NR 72.2022

WÓJTA GMINY SADKI

z dnia 16 września 2022 r.

w sprawie ustalenia ekwiwalentu w formie ryczałtu pieniężnego za pranie i czyszczenie umundurowania służbowego strażników Straży Gminnej w Sdkach

Na podstawie art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2021 r. poz. 1372 z późn. zm.), art. 7 ust. 1 oraz art. 21 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1763) oraz Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1998 r. w sprawie umundurowania, legitymacji, dystynkcji i znaków identyfikacyjnych strażników gminnych/miejskich (Dz. U. Nr 112, poz. 713 z późn. zm.), zarządzam co następuje:

§ 1. Strażnicy Straży Gminnej w Sdkach otrzymują miesięcznie ekwiwalent w formie ryczałtu pieniężnego za pranie i czyszczenie (w tym konserwację i naprawę) umundurowania służbowego.

§ 2. Ustalam wysokość ekwiwalentu w formie ryczałtu pieniężnego za pranie i czyszczenie umundurowania służbowego strażników Straży Gminnej w Sdkach w wysokości 60,00 zł miesięcznie.

§ 3. Ekwiwalent pieniężny w formie ryczałtu pieniężnego wypłaca się do ostatniego dnia każdego miesiąca, po przedłożeniu przez Komendanta Straży Gminnej zestawienia ewidencji czasu pracy strażników.

§ 4. W przypadku nieobecności strażnika w pracy wynoszącej więcej niż 14 dni roboczych w danym miesiącu, ekwiwalent w formie ryczałtu pieniężnego za pranie i czyszczenie umundurowania służbowego nie przysługuje.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

§ 6. Wykonanie Zarządzenia powierza się Kierownikowi Referatu Finansów i Budżetu i Komendantowi Straży Gminnej.

WÓJTA
mgr Dariusz Gruniewicz

Uzasadnienie

Zarządzenie wprowadza się w celu dostosowania zasad wypłaty ekwiwalentu w formie ryczałtu pieniężnego za pranie i czyszczenie umundurowania służbowego strażników Straży Gminnej w Sadkach do obowiązujących aktów prawnych.

Zgodnie z ustawą o strażach gminnych z dnia 29 sierpnia 1997 r. (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1763) w związku z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1998 r. w sprawie umundurowania, legitymacji, dystynkcji i znaków identyfikacyjnych strażników gminnych (Dz. U. Nr 112, poz. 713 z późn. zm.) strażnikom przysługuje umundurowanie służbowe, które należy nosić w sposób nie naruszający godności munduru oraz zgodnie z jego przeznaczeniem.

W myśl art. 11 ust. 1 ustawy Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1540 ze zm) przychodami, z zastrzeżeniem art. 14-15, art. 17 ust. 1 pkt 6, 9 i 10 w zakresie realizacji praw wynikających z pochodnych instrumentów finansowych, art. 19 art. 20 ust. 3 i art. 30f, są otrzymane lub postawione do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne oraz wartość otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń.

W art. 10 ust. 1 ww. ustawy ustawodawca określił katalog źródeł przychodów, wśród których w pkt 1 wymienił: stosunek służbowy, stosunek pracy, w tym spółdzielczy stosunek pracy, członkostwo w rolniczej spółdzielni produkcyjnej lub innej spółdzielni zajmującej się produkcją rolną, pracę nakładczą, emeryturę lub rentę.

Stosownie do treści art. 12 ust. 1 ustawy, za przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

Użyty powyżej zwrot "w szczególności" oznacza, że kategorie przychodów zostały wymienione jedynie przykładowo. Przychodem ze stosunku pracy i stosunków pokrewnych są więc wszelkiego rodzaju wypłaty i świadczenia skutkujące u podatnika powstaniem przysporzenia majątkowego, mające swoje źródło w łączącym pracownika z pracodawcą stosunku pracy lub stosunku pokrewnym.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 11 ww. ustawy, wolne od podatku dochodowego są świadczenia rzeczowe i ekwiwalenty za te świadczenia, przysługujące na podstawie przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, jeżeli zasady ich przyznawania wynikają z odrębnych ustaw lub przepisów wykonawczych wydanych na podstawie tych ustaw.

Zagadnienia dotyczące dostarczania pracownikom środków ochrony indywidualnej oraz odzieży i obuwia roboczego, a także związanych z tym wypłat ekwiwalentów pieniężnych reguluje dział X "Bezpieczeństwo i higiena pracy", rozdział IX "Środki ochrony indywidualnej oraz odzież i obuwie robocze" ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1510 ze zm)

W myśl art. 237⁶ § 1 Kodeksu pracy - pracodawca jest obowiązany dostarczyć pracownikowi nieodpłatnie środki ochrony indywidualnej zabezpieczające przed działaniem niebezpiecznych i szkodliwych dla zdrowia czynników występujących w środowisku pracy oraz informować go o sposobach posługiwania się tymi środkami. Pracodawca jest obowiązany dostarczać pracownikowi środki ochrony indywidualnej, które spełniają wymagania dotyczące oceny zgodności określone w odrębnych przepisach (§ 3).

Stosownie do postanowień art. 237⁷ Kodeksu pracy, pracodawca jest obowiązany dostarczyć pracownikowi nieodpłatnie odzież i obuwie robocze, spełniające wymagania określone w Polskich Normach:

1.

jeżeli odzież własna pracownika może ulec zniszczeniu lub znacznemu zabrudzeniu,

2.

ze względu na wymagania technologiczne, sanitarne lub bezpieczeństwa i higieny pracy.

W myśl art. 237⁷ § 2 ww. Kodeksu pracy, pracodawca może ustalić stanowiska, na których dopuszcza się używanie przez pracowników, za ich zgodą, własnej odzieży i obuwia roboczego, spełniających wymagania bezpieczeństwa i higieny pracy.

Stosownie do art. 237⁸ § 1 Kodeksu pracy pracodawca ustala rodzaje środków ochrony indywidualnej oraz odzieży i obuwia roboczego, których stosowanie na określonych stanowiskach jest niezbędne w związku z art. 237⁶ § 1 i art. 237⁷ § 1, oraz przewidywane okresy użytkowania odzieży i obuwia roboczego.

Środki ochrony indywidualnej oraz odzież i obuwie robocze, o których mowa w art. 237⁶ § 1 i art. 237⁷ § 1, stanowią własność pracodawcy ; § 2 art. 237⁸ Kodeksu pracy.

Ponadto na podstawie art. 237⁹ § 2 Kodeksu pracy pracodawca jest obowiązany zapewnić, aby stosowane środki ochrony indywidualnej oraz odzież i obuwie robocze posiadały właściwości ochronne i użytkowe, oraz zapewnić odpowiednio ich pranie, konserwację, naprawę, odpylanie i odkażanie.

Jeżeli pracodawca nie może zapewnić prania odzieży roboczej, czynności te mogą być wykonywane przez pracownika, pod warunkiem wypłacania przez pracodawcę ekwiwalentu pieniężnego w wysokości kosztów poniesionych przez pracownika, stosownie do treści art. 237⁹ § 3 Kodeksu pracy.

Zgodnie natomiast z opinią Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, z której wynika, że jako odzież roboczą należy uznawać odzież spełniającą wymagania Polskich Norm i przeznaczoną do wykonywania prac, o których mowa w art. 237⁷ § 1 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94 z późn. zm.), przy których występuje wymienione w pkt 1 intensywne brudzenie lub działają czynniki powodujące przyspieszone niszczenie odzieży lub gdy wymienione w pkt 2 inne okoliczności narzucają konieczność jej stosowania (np. gdy wymagana jest szczególna czystość lub ze względów bezpieczeństwa musi być stosowany określony krój odzieży).

W tym miejscu należy podkreślić, że mundury nie są odzieżą roboczą w rozumieniu przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy. Służą one do oznaczania przynależności do określonej jednostki organizacyjnej lub wykonywania określonych funkcji albo służby.

Natomiast stosownie do § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1998 r. w sprawie umundurowania, legitymacji, dystynkcji i znaków identyfikacyjnych strażników gminnych (miejskich) (Dz. U. Nr 112, poz. 713 z późn. zm.), strażnikowi gminnemu (miejskiemu) przysługuje umundurowanie, które zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (Dz. U. Nr 123, poz. 779 z późn. zm.) obowiązany jest nosić podczas wykonywania czynności służbowych.

Z powołanych powyżej przepisów wynika więc, że ekwiwalent pieniężny za pranie odzieży roboczej przysługuje na podstawie przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy. Pracodawca jest zobowiązany do prania, konserwacji, naprawy, odpylania i odkażania stosowanych środków ochrony indywidualnej, odzieży i obuwia roboczego, a w przypadku braku możliwości prania tej odzieży, do wypłaty ekwiwalentu, którego wysokość może zostać ustalona w zależności od danego stanowiska pracy oraz proporcjonalnie do przepracowanego przez pracownika okresu.

Wydaje się, że ustawowy tryb ustanowienia mundurów oraz określenie ich wzorów rozporządzeniem Rady Ministrów, pozwalają uznać umundurowanie strażników gminnych za mundur w rozumieniu ww. ustawy o odznakach i mundurach.

W takim przypadku do mundurów nie powinien być stosowany przepis art. 237⁹ § 3 Kodeksu pracy.

Uwzględniając zatem wyżej przytoczoną opinię Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej należy uznać za nieuzasadnione powoływanie - jako podstawy prawnej przyznania ekwiwalentu za pranie umundurowania strażników gminnych - przepisów art. 237⁹ § 2 i 3 Kodeksu pracy. Zatem nie wynika także, aby przedmiotowy ekwiwalent przysługiwał na mocy innych przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy.

Zatem biorąc pod uwagę stan faktyczny oraz przepisy prawa stwierdzić należy, że skoro prawo do ekwiwalentu za pranie umundurowania straży miejskiej jak również zasady jego przyznawania nie wynikają z przepisów dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy, to przedmiotowy ekwiwalent pieniężny otrzymywany przez pracownika straży miejskiej nie korzysta ze zwolnienia od podatku dochodowego, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 11 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

WÓJT
mgr Dariusz Grykiewicz